

nade antalet. Hamnade man under 1,0 var man bättre än förväntat, över 1,0 sämre än förväntat. Man lyckades således få in lite av den olympiska stämningen i tävlingen, då hundradelar hit eller dit visade sig få avgörande betydelse för placeringen på resultatlistan.

Vid presskonferensen i samband med segerceremonin kom, även för många lagledare, okända hinder fram för att få sina deltagare godkända i tävlingen. Tävlingsledningen hade nämligen bestämt att man, innan man kom till tävlingsarenan, inte fick ha övernattnat på andra instanser än på dem som var godkända av tävlingsledningen. Att dessa övernattningsställen utsågs först i efterhand, ansåg man inte från ledningens sida spela någon roll, eftersom alla deltagande lagen visste lika lite om detta. Därtill var det av avgörande betydelse att anmälningsblanketten var in i minsta detalj korrekt ifylld vad gällde födelsenummer, övernattningsställets kod, dag för tävlingsstart, ålder och kön. Vid minsta felaktighet på anmälningsblanketten ströks den deltagande från resultatlistan. Dessutom skulle man ha inlett tävlingen senast den 6 december 1994. Detta för att man skulle hinna med att bli definierad som död senast den 31 december (på 15:e tävlingsdagen) och få bli räknad med i tävlingen innan nyårsklockorna avslutade den.

Under tävlingens gång avslöjades att flera lag anmält samma deltagare flera gånger till tävlingen, varför tävlingsledningen beslutade att enbart godkänna en tävlingsomgång per deltagare. Och om en deltagare deltog exempelvis 2 gånger innan han under sitt tredje deltagande stupade, skulle endast detta tillfälle räknas i tävlingen då detta var det händelserikaste och i enlighet med tävlingens intentioner.

Resultaten

Något oväntat segrade en okänd uppstickare från Hälsingland, närmast en David att jämföra med alla Goliat som var med. Tävlingsledningen var också något förvånad över resultatet, då man hade räknat med att tävlingen skulle bli en lätt match för de välrenommerade, välsponsrade tungviktarna i storstäderna. Under segerintervjun efter utdelningen av guldmedaljerna avslöjade det segrade lagets coach, EKO Maaskinen, hemligheten bakom triumfen: »Vi har slutat lyssna på patienterna. Numera använder vi enbart audio-visuella hjälpmedel i coachningen av våra fyrahundrator.» »Släng stetoskopet», var hans uppmaning till de övriga lagledarna på presskonferensen.

Något mer slokörade var ledarna från lagen som placerade sig längst ned på resultatlistan. Man ifrågasatte resultatens riktighet överhuvudtaget. Detta

då man under tidigare träningstävlingar hade fått fram helt andra och betydligt bättre resultat. En av ledarna från ett av lagen längst ned på listan ansåg sig möjligtvis ha hittat förklaringen till sitt lags dåliga placering med kommentaren: »Vi har nog anmält många okvalificerade fyrahundrator och det straffar sig i tävlingar av denna typ.»

Tävlingsledningen sammanfattade årets upplaga av »The 410 challenge cup» som en mycket intressant tävling som definitivt har kommit för att stanna. Den kommer att anordnas även i framtiden, meddelade den ansvariga tävlingsledaren Sussi AL Styrelsen. Hon avslöjade inte när och var, och inte hel-

ler fick de närvarande lagledarna svar på huruvida de kunde få ta del av tävlingsreglerna före nästa tävling. »Nästa gång förlägger vi kanske tävlingsmomentet till de första två dagarna eller från dag 16–26, vem vet, vem vet», skrattade tävlingsledaren som lämnade konferensen under påtagliga buu-rop från en stor skara irriterade lagledare.

»Tur att vi har MONICA och RIKSHIA att tävla i. Där kan vi i alla fall spelreglerna», inflikade en ändå nöjd lagledare Trom Bo Lysén – representerande ett av de mittenplacerade lagen.

Björn Hole
överläkare
Kalix

En julsaga

Ute snöade det ymnigt. Kaffebryggaren i kokvrån på akuten lät som ett fulminant lungödem när den ångade upp den sista vattenskvätten. Jag slog upp en kopp och lät den stå för att svalna. Deskvameringen av ventrikelmukosan blir ytligare av svalt än skällhett kaffe. Förutom kaffe serverades pepparkakor ur en röd burk med bilder av änglar i tomteluva. Den stod på systrarnas pulpet och var avsedd för både personal och patienter. Kirurgjouren anmärkte lite surt att hans patienter hade minsann generell kakkarens tills buken var friad, pepparkaksperitonit är inte att leka med.

Ambulansarna hade upptäckt tomte-luveänglaburken redan på morgonen. Varje patientleverans innebar en oroande minskning av kaknivån. Speciellt Sven dröjde sig länge kvar i närheten av burken under olika förevändningar. Han berömde mig för min slips med tomtar på. Jag har den alltid när jag är julaf-tonsjour, kanske kan den glädja någon. Jag kände Sven sedan många år, han var lite filosof. Man blir väl det i hans yrke när man sett det mesta.

Det var ganska lugnt på akuten. Folk hade trevligare saker för sig än att sitta i ett väntrum. Kirurgen hade några trindbukade kallsvettiga damer i obsrummet. Deras gallstenar satt fastpressade i ductus cysticus efter gastrointestinalkanalens heroiska attacker på rimmad skinka till frukost. Frammot lunchtid ringde Sven emellertid över radion från sin ambulans och ville ha mig beredd vid dörren. Han hade fortfarande en bra bit att köra på snöiga skogsvägar så det tog en stund innan bilen kom fram. När vi öppnade bilens bakdörr höll Svens codriver på för fullt med återupplivning. Sven berättade att den gamle mannen haft lungödem som skummade ur näsan när de hämtade honom. Ambu-

lansen hade fastnat på den oplogade vägen två gånger och fått skottas fri. Färden tog tid och den gamle blev pulslös tre mil från sjukhuset. I akutrummet fick vi kopplat EKG, som var ett rakt streck. Jag visste att det sällan går att få igång ett hjärta i ett sådant läge men gjorde ändå ett hederligt försök. Jag dödförklarade honom fem i tolv. Nästa fråga var om anhöriga visste att han åkt in. Sven sa att mannen bott ensam i en liten stuga i skogen. Där fanns bara han. Sekreteraren hade just hittat journalen och jag började bläddra för att se om det fanns uppgivet några anhöriga. Jag hittade systerrapporterna från förra vårdtillfället för ett år sen. Nej, inga anhöriga. Ensamboende änkeman, inga barn. Närmaste bekant som var antecknad var distriktssköterskan. Han hade kommit in med lungödem förra julen också. Jag anmärkte till Sven att mannen tydligen hade en grav inkompensation; enligt epikrisen medicinerade han massivt med diuretika, ACE-hämmare och hela köret. Nu mindes Sven plötsligt honom, men inte från förra julen utan för ett par år sedan. Vi bläddrade vidare. Ja faktiskt, för tre år sedan enligt ambulansjournalpappret. Lungödem på lillejulaf-ton. Tanken slog oss samtidigt.

– Tror du ... började jag.

– Att han avsiktligt brukade sätta ut sina mediciner några dar innan julaf-ton? ... fyllde Sven i.

– Konstigare saker har jag varit med om, fortsatte Sven. Det var en väldigt ensligt belägen stuga gubben bodde i. Oplogad väg, han hade nog inte tagit snön med i beräkningen när han ringde. Synd vi inte hann i tid det här året. Då hade han kunnat få en pepparkaka.

Sven log och stoppade en grabbnäve i fickan innan han körde iväg.

Snön fullkomligt vräkte ner nu.

Melin, på medicin